

SREDIŠNJI GOD

MARIJA DEJANOVIĆ

SADRŽAJ

Potop	5
VODENA KRUŽNICA	6
Nakon velike poplave	7
Oprana duga	8
Rakova djeca	9
Umjesto ušća	10
Barka	11
Poplava	12
SHVAĆANJE KRUGA	13
Stablo visibabe	14
Pčela	15
Slavlje	16
Svakodnevne stvari	17
Riječ	18
Središte izmjena	19
Dan u šumi (Jež)	20
U TKALAČKOM STANU	21
Dudov svilac	22

Kad sam bila netko u koga si se zaljubio	23
Ona u koju si se zaljubio	24
Kiborška djevojka	25
Osoba koja laže	26
Uvijek pred jesen	27
Umjesto zuba	28
Četiri strane stola	29
Igra pretvaranja	30
 SJECIŠTA	 31
Dar	32
Bijela vata	33
Mana	34
Lasica	35
U pokretu miša	36
Kamen i željezo	37
Kuna	38
 MLAZ	 39
Prozirno čekam	40
Šutnja	41
Zmija	42
Bijeli zečevi	43

Mala Morana	44
Dijeljenje s nulom	45
Središte	46
Blizina	47
O autorici	48
Impresum	49

POTOP

Svi mi slavimo nekakav potop.
Jednom godišnje, jednom u sto godina
voda dođe nekome do grla i oslobađa
namještaj, grad ili krletku,
napravi prolom spušten na tlo.

Voda dođe do grla, nekome
do koljena, ruba haljine – gospođi
koja šeće vunenog pudla jutrima
i pije kavu sa šlagom u devet sati
umorna od izlaska iz kreveta.

Jednom godišnje, jednom u sto godina
dogodi se da pukne cijev.

U devet je šalice sasvim puna,
kava razrijeđena do nestajanja,

a tijelo smočenog psa
polako se kreće kroz vodu
kao dlakav, zubati anđeo.

VODENA KRUŽNICA

NAKON VELIKE POPLAVE

Nakon velike poplave,
na pločicama su ostali tragovi vodenih boja
koje jagodicom prsta mažem na obraze.
Moje se zmije vesele,
promjena kože način je da presretnemo dane.

Betonska kuća ima
podove u kojima se gnijezde stjenice
i kose nesretnika griju im noge.

Šuplje ljuštore puževa kažu:
ovdje je nekoć živjelo more.

OPRANA DUGA

Izašla sam kroz prozor kao oprana duga.
U mojim su tragovima izrasle visibabe.
Iz glava su istresle odobravanje
na smočeno tlo.
Nijedno me biće nije dočekalo,

tamni je veo presvukao sve predmete
i njihove su pore prestale lučiti,
zatvorile su se oči biserne tuge.
Na povratku sam čitala prirodu rupe
duboko skriva u vešmašini.

To je stroj koji govori *om*,
poklopcem skriva bunar pun zvijezda.
Kad otvorim vrata,
nastane poplava
i tako svakih deset tisuća godina.

RAKOVA DJECA

Veličanstvena paučina čini
promjer njezine kapelice.
Unutra nema života.

Tek poneki put kad je prislonim sebi,
čujem: u njoj obitava šum
pa je polegnem u tanjur pun vode.

Da imamo stoljeća pred sobom,
a imamo,
iz nje bi izašla rakova djeca.
Uzgojila bih im krakove da odu.
Zato bi me zavoljela.

Ne izlijevajte ljubav u moje vode
i ne dozivajte moje životinje.
Moja će sestra ući kroz vaše ključanice.

Uzet će vašu djecu i staviti ih u ruksak,
zaputit će se u hladne špilje
i iskopati vam kamene grobove.

UMJESTO UŠĆA

Koristimo vodu
kao što koristimo kuću ili mač.
Čovjek se umori i posegne,
metalna poluga napravi pomak
i na tren si mrtav, malo te nema.
Zatim izađeš lebdeće glave,
tijelo kao da nije živjelo.

Vani se skuplja sunce u dlakave kupole.
Tamo ne postoje linije, sve je kružnica.
Poželim uvući prste u maslačak kao biljeg,
ostavljati uzorke po obrazima,
krasti tuđe riječi.

Glava tijela u kupaonici:
odvojena od vrata,
pelargonije love kapljice vode
svojim račvastim jezicima.
Spušta se dugačak mlaz i on bi mi smočio stopala
da nije ledeno, sjajno gnijezdo
postavljeno umjesto ušća.

Poželim vodu u bočici, lopaticu
i kopati na suncu. Često želim suprotno
od onoga što se događa.
Namjera je
postati kružnica.
Proljeće postoji da izgorimo
od želje za ljetom.

BARKA

Pod obilnu tečnost postavljam ruke
oblikovane u barku. Prste sam zapečatila,
umjesto plivaćih kožica imam gramzivost
proljetnih nosnica.

Sve ću zadržati, neću ostarjeti i odlučiti
što želim od ovog dana.
Kad postanem voda, neću morati znati
kako se pliva. Moje će uši biti vesla
i moj će trbuh biti otežane vijuge koje pokreću
virove u moru.

Barka koju stvaram je posebna.
Tu je da se ispuni vodom.

Njezina se utroba izlijeva, curi,
a vanjska joj strana ostaje suha.

Tako se doima da barka stoji.

Ona ne postoji, nigdje nije bila.

POPLAVA

Moje su ruke podočnjaci
u kojima žive prstaci. Danas bi mogle popravljati:
pukla je cijev.
U naše dane izlivena se izbjeglištvo podzemlja.

Sva je tuga izašla na pločice
i one se pokreću,
jedna drugoj podilaze.
Koža na stopalima postaje hrđa,

ali ljudske su ruke takvog oblika
da ne mogu ništa spriječiti.

Kad bi svaka pločica na sebe uzela
određenu količinu vode,
ne bismo imali poplavu, nego farmu.
Ispružila sam se u tom mulju.

Pelargonije su postale morske
zmije, cvijet u kosi morska zvijezda,
haljina morska trava.

SHVAĆANJE KRUGA

STABLO VISIBABE

Cjevčica bambusa
i glava bijelog jednoroga
razlistana su čaša koja zijeva
na svoj vrat. Stablo je meko
pa mu rast djeluje kao ježeve igle.
Sazrijevanjem odbacuje komade svoje kore
oblikovane u malene zmiје zaštitnice.

Visibaba umjesto srca ima prazninu
i nedostatak simetrije
kad je glava gledana odozgo.

Od početka je bila ona-on,
iz nutrine su izvirale
ovalne zemljine nepravilnosti
savršene u trpljivom suglasju.

Gotovo svake večeri kaže:
danas se nije dogodilo ništa.
Stoljećima, vršak se potajno spušta.
Izrasta središnji god.

PČELA

Tamnom je šupljinom živjela pčela
u mirnom shvaćanju kruga.
Krug je cigla od koje nastaje kuća.
Središte svijeta pčele su krugovi
poslagani jedan do drugog.

Tako se štedi prostor: ispljune se praznina
i opet praznina
dok ne nastane veliko srce od zlata.
U njega se postavi lisicu
da leži i sanja da povraća
malene kugle slatkiša.

Umjesto riječi, u košnici se
u čeljust polaže dijelove bilja
i onda premješta.
Kad se istražuje, vuče se noge
po šarenim plohama.

Jednom se pčela zavukla visibabi
u nabreklu os.
Te je večeri opijena letjela livadom
i u svakom je maslačku vidjela
jedno spašeno sunce.

SLAVLJE

To je tkivo davno sastavljeno:
izlučeno, prožvakano, ispljunuto.
Skinula je krila s leđa
i legla na stol.

U drvenoj kutiji, umjesto večere,
pčele su se okupile
oko kraljice.

Pred zatamnjenim očima
ukazalo se slavlje:
čitave je večeri
povraćala med.

SVAKODNEVNE STVARI

Otvorila sam prozor
i sunce je ušlo u naš stan.
Odjednom smo vidjeli
tisuće zrnaca prašine i peludi, onoga
što je bilo i onoga što spava u ljuskicama
svakodnevnih stvari.

Godinama smo se pripremali za ovo,
smišljali načine da opišemo
početak – odakle dolaze samosvijest
i razdjeljak na glavi.
Čestice svjetlosti ulaze u naše nosnice,
spuštaju se kroz vratove pa sjedaju na svijetleće,
prašnjave kauče koje imamo u slezeni.
Kreću se tragovima djece na
klizalištu i tope njihove pokrete.
Sve što kažemo zaboravit će se,

sve što prešutimo sjest će na grimizni oltar.
Svjetlost se smije iz pojedinih vlati kose
koje šute zatabane u tepih.

Čemu se danas veseliti
osim svjetlu?

Neostvareni nas pokret spaja
kao južni i sjeverni pol.

RIJEČ

Kad je zašla toplina,
pokreti su postali nevješti.
Tumarati, sudarati se sa stvarima:
sve su riječi ispadale
iz usta nečije nesreće. Te su noći bile nečujne rasprave
između mene i uglatih drvenih ježeva.
Požari iz mojih tabana
došli su do mojih ušiju i tamo zapjevali.

Ponovno smo poželjeli zvuk: uzeti tanjur,
oprati ga. Igrati se da ga češljamo. Ne paliti
svjetlo. Uzeti mali vrč
i ne razbiti ga. Imati moć nad pokretima.

*Lisica zna sve tajne,
ali to ne znači ništa ako jež
zna samo jednu
i neće reći.*

Ujutro se ničeg ne sjećamo.
Dane ispunjava ono što je bilo
i ono što bi moglo biti
ako nikad više ne otvorimo oči.
Razbacani predmeti govore suprotno,

nađu ravnu stranu na koju će leći
i ne znaju
gotovo ništa, ne govore ništa.

SREDIŠTE IZMJENA

Našla sam zvijezde u tvojoj sjeni
i gledala kako se pale i gase.
Titrale su kao lampice,
ukrasi sobe,
soba su dani provedeni
sa sviješću o nama.

Gledam kako nokti traže prostor
između zida i prozorskog okvira. Raduje me
tvoja potraga za zmijskim kožama
koje šušte iz kauča i tepiha.

Načinila sam kompas od kose
koja ti je ispala i pamuka
koji je ispao oblacima.
Postavila sam ga kao jezik.

Koliko volim tvoju mekoću,
toliko volim pljuvati srebrne žalce.
Zato je mjesec, središte izmjena,
postavljen kao sat
na zidu naše sobe.

DAN U ŠUMI (JEŽ)

Skupljala sam zvijezde u šumi.
U mnoge srebrne noći,
gdje je koja poželjela pasti
ja sam tamo već bila,
stajala i čekala da me se sjeti.

Kad sam skupila one
koje bi mi nešto značile,
odlomila sam im krakove.
Istresla sam ih kao ljetno prokletstvo
da napravim bodlje za tebe.

Pokucao je kao osmijeh slučajnosti.
Cijelu su noć popili češeri.

U njušci je donio interes
za prošlost,
a ja sam od nje stvorila predmet:

to je sjajan kaput,
bodljikavi plašt,
moje čisto svidanje na dlanu
usmjereno prema njemu.

U TKALAČKOM STANU

DUDOV SVILAC

Kad smo pronašli gnijezdo dudova svilca,
rekla sam da je od svile i sebe izlučio.
Pokušali smo rasplesti tajnu.
Zatekli smo u središtu sitnu svježu ličinku,
dijete od svile
ili dudove što zore.

Kad smo odmatanjem stigli do polovice,
čuli smo plač čvora
sklopljenog u orah.
To je bilo mučno pa je prestalo.

Nazvala sam nas ubojicama
i obrisala nam spoznaju s lica.

Kad bi isturio dlan da mi pokažeš središte,
samo bi se nepotrebno
razvuklo vrijeme
kao svilena nit.

KAD SAM BILA NETKO U KOGA SI SE ZALJUBIO

Dvoje je danas mehaničkim pokretima mjerilo nebo
kao da krovovima, drveću, pticama
spajaju vrhove.
Bila sam rijetkost,

polijegala te na zemljani dio
i pogledom spajala koljeno, rame i nos.

Sad brojim dane kao da su mrtvac.
Mjerim im opseg, važem ih i tješim.

Nekoć sam bila netko u koga si se zaljubio.

ONA U KOJU SI SE ZALJUBIO

Kad sam bila ona u koju si se zaljubio,
bila sam more. Zvijezde su kucale na moj krov.
Pitala sam: *kako da budem?*
Rekao si: *nađi dvije noge i hodaj.*

Pretvorila sam se u balerinu
i klizila žicama koje provode struju
od vrhova prstiju do prsne šupljine.

Ako se zaljuljam i krenem padati,
suknja će se raširiti
kao meduza bez vode.

KIBORŠKA DJEVOJKA

Isprva nisam bila kiborška djevojka.
Kasnije se kažiprst pretvorio u skalpel
kojim izrezujem jutra
i lijepim ih u kalendar.

Gladni smo, buniš se,
pa režem svojom oštricom luk
i istječem.

Pitam te što ti se sutra jede.
Kažeš mi: *ne pitaj me o sutra*.
Ljutiš me pa razrežem oblake.
Prospe se crnilo tužnih rečenica.

Tješiš me:
ne plači, nepogodo,
hrđa će ti izjesti inat.

Kad sam bila netko koga si zaljubljen sreo,
ipak si nosio kremen u šaci
spreman da ga staviš na prsnu kost.

U tebi je od početka bilo više sumnje
nego što je u meni ljudskog.

OSOBA KOJA LAŽE

Ja sam osoba koja laže.

Kažem: *pogledaj, mahovina*

i prođem ti prstima kroz bradu.

Sjećaš li se kad sam ulovila zeca

kojem su oči svijetlile u hrpici azbesta?

Neko smo vrijeme živjeli

u tkalačkom stanu.

Kasnije smo se preselili u kuću na obali.

Dosadile su mu niti pamuka

za koje je zapinjao šapama

dok se utrkiavao s kornjačom.

Na moru mu je bilo lijepo,

jedino se jednom skupio na pranju

pa se šalio: *polovicu sam sebe pojeo*.

Lagati je naučio od mene.

Zato je sinoć pušio tvoju lulu,

sjedio za tvojim stolom

i pretvarao se da si to ti.

UVIJEK PRED JESEN

Na suhom polju izrastaju
dozreli repovi lisica.
Uvijek pred jesen,
kad nasluti nevrijeme,
vjetar im raznosi dlaku od kućine.

Repovi su savitljivi,
čvrsti u temelju kao stabljike.
Pod naletom jedino krzno otpuštaju,
sterilnu pelud prostiru poljem.

Tako nastaje protežan put:
krak nevidljiva korijena.

UMJESTO ZUBA

Staza vodi do drvene kuće.

Unutra četvorica sjede
oko prastarog stola.

Umjesto zuba, lopovi imaju vilice.

Svaki od njih čuva
jedan kut sobe.

Pažljivo je ubrao rep
i spustio se do praga kuće.

Ako poželi u njoj odmoriti noge
i šturu sigurnost nazvati svojom,
putnik će morati čekati
kao da vreba.

ČETIRI STRANE STOLA

Nitko nije vidio lisice
u okolici kuće.

Repova uvijek ima u obilju.

Dolaze ovlaš ugurani u hlače
i pričvršćeni za kape.

Dolaze namočeni u smolu i hrabrost
ljepljivi od želje da poraze.

Po putu se nadvikuju,
bodore
pa utihnu.

Uvijek dolaze u skupinama po četiri
da mogu zauzeti točno
četiri strane stola.

IGRA PRETVARANJA

Lisičja je priroda lukava.
I danas, kad te pitaju za nju,
sjetiš se samo repa
koji vijori na vjetru.
Ne sjećaš se kandže,
podmuklog zuba

ni odanosti igri pretvaranja.
Ne sjećaš se da je lisica
ta koja uzima stvari
koje zaboraviš čuvati.

U škrinju za nakit skuplja
kopče tvoje bake
i novčiće ispale iz džepa.

Lisica ulazi u kuću
kad nije dobro zaključana,
kad soba ostane prazna
iako unutra još ima ljudi.

SJECIŠTA

DAR

Imaš pokvarene oči,
rekla mi je kad me zatekla
da promatram leš male životinje
i bockam ga štapom, provjeravam
mekoću, toplinu i krhkost,
uspoređujem svoje i njegove zglobove.

Nešto nije u redu s mojim zjenicama.

Lisica je donijela naočale,
obične, uglate, crne
s povećalom uklopljenim u zid
da se naučim skrivati.

BIJELA VATA

Svojim potrganim očima
vidim golotinju svijeta.

Ako negdje leži šuma,
pruža se presvučena bijelom smočenom
vatom. Zimska je šuma previše krhka
da izdrži vretena i sjekire
ljetnog neba.

Ako se negdje prostire more,
ono sjedi na krevetu žene.
To je svila pješćanog diva.
Pjeni se u cvjetove čipke
koji skrivaju Moranin pupak,
smrtonosan izvor života.

MANA

U sparne večeri poželim
vidjeti stvari kakve su bile
dok ih još nisu otkrile
moje lisičje naočale.

Oslobodim oči i kažem:
oslonite se na vlastitu manu
kao na osobit štap.

Zateknu se pred neodređenom raskoši
drveta od akvarela.
Pri korijenu se skriva tvoje lice.
Obloženo perjem smeđeg goluba
poziva na draganje kore.

Kad očistim staklo, provjerim
jesi li mi doista blizu,
ali uvijek nekako nestaneš.

LASICA

Lasica živi u kretanju preko ceste.
Njezino je tijelo povijena kora drveta
po kojoj kiša crta sekunde
za sparna ljeta.

Noću pretrčava kako bi pobjegla.
Bježi od ovalnih predvečerja
koja otapaju mjed.

Kad nasluti jutro,
tijelom se savije u rimsku kopču.

Naša su sjecišta umorna,
topla i razumna.

U POKRETU MIŠA

Lasica bježi od pogleda stranaca.
Sestru su joj kunu našli, umnožili
čekićem,
sakrili u sitne portrete.

Virim iz pohabanih stranica novina
sastavljenih u kaput. Šutim,
pokojna sam breza
s očima na naslovnoj stranici.

U sebi obećavam: *nikad*
neću dopustiti
da postaneš vrijedna.

Krijem se u pokretu miša
da me ne zatekne.

KAMEN I ŽELJEZO

Lasica ne voli ljude.
Smrdimo joj na kamen i željezo.
Naše su ruke kovale glave
rimskih careva, zubata
sunca sterilnosti.

Spremali smo ih u zaključane jame,
nepropusna usta vodoriga
nalik na kamene grobnice.

Prsti su nam sa sebe otresli kreč.

Trebalo je povezati novčić i bistu,
osobu i ime osobe,
ali bića su opala kao suho lišće
prije nego što se to dogodilo.

KUNA

Na prvi dan jeseni, lasica dođe.
U zubima donese spašeni dio sestre
i ispusti kunu na tlo.

Okupim ježeve, ptice i svilene bube
da ne bude sama.

Kad se pojavi Morana,
pretvori sve što volim u zimu.

Kosa joj je grobnica za boje
koje hlape iz ostarjelog ljeta.

Obrazi su joj latice prozirnog cvijeta
koji raste u staklenoj kupoli.

MLAZ

PROZIRNO ČEKAM

Zemlja je izlučila jutro u sunce.

Spakirao se u kofer i sjeo na njega.

Skuhala sam vodu u kojoj će se utopiti lišće.

Pit ću čaj i saditi nove biljke.

Namještaj dnevne sobe je prazan.

Voda se dimi kao prozirno „čekam“.

Htjela sam da listići otpuste boju

pa da ju mogu popiti,

uzeti k sebi.

ŠUTNJA

Jednog je jutra odvojio glavu od tijela
i zaklonio rupu šeširom.
Odnio se na autobusni kolodvor.

Od toga dana,
sadim šutnju u teglice
a on, gdje god ide, nosi glavu u koferu
da ga nitko ne vidi
kako plače.

ZMIJA

Upomoć,
ide zmija! Ona koja vlastitu kožu svlači
i pušta da je pokupi rizničar.

Njezina je pojava varljiva
pa od nje bježe udane žene:
vitka je i mlada nakon obilaska zemlje,
u starosti je ista, ali mudrija.

Vješta je u čekanju podneva.
Kad naiđe, presretne ga. Prometne
se tijelom u horizont.

Ispružena na tlu,
nalikuje korijenu drveta
koji se skida,
skida,
skida
umjesto da okoštava.

BIJELI ZEČEVI

Rekli su: *od toga će ti narasti brkovi*
Salvadora Dalija i neudanih žena.
Ipak, oprezno prinosi ustima.

Dok ispija gutljaj,
bijeli joj zečevi vire iz veste.

Njezino ime živi u opreznom
izvlačenju ljepote iz rukava.

MALA MORANA

Već se dugo pretvara da je ušica igle.
Provukla je kroz sebe dugačke konce
i putuje s njima kao srebrna sreća.
Nekad se po njima pomiče kao žičara.

Pletenice se vijore, govore:
i na mjestu se može dobro putovati.

Kad se ugase sve zgrade
koje noću svijetle kapitalom,
može ju se naći položenu u utor
pokretne stepenice.

*Načinila sam pauzu
da se ne rašije Zemlja.*

I sutra se može dobro putovati.

DIJELJENJE S NULOM

Piti kavu iz tuđih šalice
njezina je najdraža navika.

Dok ljudi spavaju,
ulazi u njihove kuće,
pretvara ih u malena smeđa zrna
i stavlja u prsni koš.

Čuje se buka usitnjavanja, drobljenja,
dijeljenja s nulom.
Zatim iz njezinih suznih kanala
potekne mlaz.

Njega skuplja u male porculanske posude
koje nađe na policama.

*Iako zagađena,
ovo je voda.*

Zatim se iskrade kroz dimnjak,
a kuća ostane šutjeti,

praviti se da u njoj
još uvijek ima ljudi.

SREDIŠTE

Nabrajala je za mene djecu
koja su je u mladosti povrijedila.
Stajala je kao nasilna proročica
na golemoj hridi
i umjesto mora, pjenila se larva
iz njezinih usta.

*Jedni su mi htjeli uzeti glavu
i njih sam pojela.
Drugi su mi htjeli uzeti jezik
i njih sam zaledila.*

Imena su se savijala,
prebacivala
preko donje usne
i padala u bezdan.
Sve se moglo vidjeti
kroz obraze.

Meni nije smetalo što je takva.
Odavno sam prestala suosjećati s mrtvima.

Životinje su postale staklo,
gledale su nas iz smrznute zemlje
kao iz prozirne kuće.

Na tren se učinilo
da smo nas dvije ono što je udaljeno,
a da je sve ostalo jedno drugome blizu.
Mogle smo im izgledati kao ista osoba.

Stvari su šutjele kroz svoje spojene trbuhe
kao da ih je nanizao isti srebrni žalac.

BLIZINA

Stajala sam u njenoj blizini jednom
kad se krenula topiti kao svijeća.
Kretala se polako i s namjerom
kao zmija kad izlazi iz vlastite mjere.
Te večeri nije imala sjenu,

lice joj je bilo osvijetljeno
svim lijepim riječima
koje joj nismo uputili.
Opskrbila se mnoštvom papira.

U njih je ispuhivala nos,
njima je brisala šminku
pa je nešto ipak ostalo iza nje:
gomila autoportreta
oblikovanih u zgužvano cvijeće

i danas raste iz nekih stepenica
u jednom od tih gradova.

Marija Dejanović

Rođena 1992. u Prijedoru. Odrasla je u Sisku, a živi i radi u Zagrebu i Larissi. Završila je studij komparativne književnosti i pedagogije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Objavljivala je pjesme, eseje i književne kritike u raznim časopisima, zbornicima i na internetskim portalima u Hrvatskoj i inozemstvu. Trojezični izbori iz njezine poezije objavljeni su u Grčkoj (Kyklos Poiiton, 2020) i u Njemačkoj (Hausacher LeseLenz, 2022), pojedine pjesme su joj prevedene na dvadesetak svjetskih jezika. Za pojedine pjesme dobila je nagrade *Milo Bošković* (2021), *DiBiase Poetry Award* (2021), *Castello di Duino* (2022), te nagradu *Marin Držić* Ministarstva kulture RH za 2020. godinu za dramski tekst *Ne moramo više govoriti, svi su otišli*.

Sudjelovala je na brojnim domaćim i stranim međunarodnim pjesničkim festivalima i čitanjima poezije te na pjesničkim rezidencijama. Zamjenica je direktora Thessalian Poetry Festivala (Πανθεσσαλικό Φεστιβάλ Ποίησης) i članica uredništva časopisa *Tema* i *Libartes*. Članica je Hrvatskog Društva Pisaca, Hrvatskog P. E. N. Centra i europske pjesničke platforme Versopolis.

Dobitnica je nagrade Goran za mlade pjesnike 2018. godine za pjesnički rukopis *Etika kruha i konja* te Kvirinove nagrade za mlade pjesnike za istoimenu zbirku, kao i nagrade Zdravko Pucak za rukopis *Središnji god*. Knjiga pjesama *Dobrota razdvaja dan i noć* ušla je u finale nagrada *Tin Ujević* i *Avdina okarina*, a objavljena je i u Srbiji.

Objavila: *Etika kruha i konja* (poezija, 2018), *Središnji god* (poezija, 2018), *Dobrota razdvaja dan i noć* (poezija, 2021).

Biblioteka Online

knjiga 268

Marija Dejanović

SREDIŠNJI GOD

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2025 Marija Dejanović

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2025

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

Evie S. / Unsplash.com

Objavljeno

16. veljače 2025.

ISBN 978-953-374-309-7 (HTML)

ISBN 978-953-374-310-3 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-311-0 (PDF)

ISBN 978-953-374-312-7 (MOBI)

Prvo izdanje

Matica hrvatska, Karlovac, 2018.

Knjiga je objavljena uz financijsku podršku Zaklade "Kultura nova", Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske. Mišljenja izražena u ovoj knjizi odražavaju isključivo mišljenja autora i ne izražavaju nužno stajališta ustanova koje pružaju financijsku podršku.